

Pébániai Hírlevél

Fölmegyünk Jeruzsálembe, fölmegyünk az Úr házába

Jeruzsálemben életre kel az evangélium, megelevenedik a passió. Igaz, nem úgy, ahogyan a Szentírást olvasva képzeljük, vagy ahogyan hittanból tanultuk, hanem egészen másként...

Az Örökkévaló fénye, ragyogása, békéje – ez a *Jeruzsálem* szó, a Szent Város nevének jelentése. Így még jobban érthető, hogy a zsidók miért is mentek föl Jeruzsálembe évente háromszor: húsvétkor, az Egyiptomból való szabadulásra emlékezve; pünkösdkor, a Sínai-hegyen történt törvényadás, a tízparancsolat ünnepére és a sátoros ünnepek alkalmával.

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus, amikor fölzarándokol a húsvét ünnepére Jeruzsálembe, Szent Márk evangéliuma, a legelőször íródott, így Jézus földi életéhez időben legközelebb álló evangélium tanúsága szerint ezt mondja tanítványainak: „Íme, fölmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfiát át fogják adni a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik őt, és átadják a pogányoknak. Kicsúfolják, leköpdösik, megostorozzák és megölik, de harmadnapra föltámad.” (Mk 10,33–34).

Mi, keresztények, ezért a húsvétért zarándokolunk Jeruzsálembe, mert szeretnénk átélni Krisztussal elfogatását, elítélését, megkínzását, kereszthalálát és feltámadását, megváltásunk szent misztériumait, titkait.

Földrajzi értelemben is *fölmegyünk*, hiszen a város 760 méterrel a Földközi-tenger és 1145 méterrel a Holt-tenger fölött fekszik. Ezért, bár a Szent Városba érkező zarándok azt várná, hogy ott nagy hőség lesz – és ez napközben talán így is van –, estére feltámad a szél a Júdeai-sivatag felől, és lehűl a levegő.

És megjelennek szemünk előtt azok a helyszínek: „aki az Eucharisziában nekünk adta önmagát” – az Utolsó vacsora terme; „aki értünk vérrel verítkezett” – a Getszemáni-kerti Agónia-bazilika; „akit értünk megostoroztak” – a Megostorozás temploma; „aki értünk a keresztet hordozta” – a Via Dolorosa; „akit értünk keresztre feszítettek”, „aki halottaiból föltámadott” – a Szent Sír-bazilika.

Ugyanez történik a nagyhéten is, amikor virágvasárnap vagy nagypénteken a passiót hallgatjuk. Amikor Péter letagadja, hogy ismeri Jézust, képzeletben ott állunk a Kaifás főpap háza helyén épült Gallicantu- (kakas) templomban, és eszünkbe jut, hányszor tagadtuk meg az Üdvözítőt életünkben. Amikor a nép skandalása következik – „Keresztre vele!” –, megjelenik előttünk a Sion-nővérek zárdájának alagsorában található Lithostrotos, az a köves udvar, ahol Jézus Pilátus előtt állt, aki érthetetlen módon nem akarta elítélni, de félelemből, kezeit mosva, végül mégis elítélte. És eszünkbe jut, mi hány és hány embert ítélünk el csak azért, mert a többiek is ezt tették, csak azért, mert féltünk,

nehogy minket ítéljenek el. Amikor Pilátus a nép elé állítja a megostorozott Krisztust – „Ecce homo – Íme, az ember” – , ott állhatunk az Ecce homo-boltív alatt. Itt kiáltotta a nép, hogy Barrabást, a rablógyilkost engedjék szabadon, ne pedig Jézust, aki senkinek sem ártott, aki csak a jót és a szeretetet hirdette. Eszünkbe kell hogy jusson, hányszor választjuk mi is a rosszat a jó helyett, a bűnt az igazság és a jószág helyett.

Jeruzsálemben életre kel az evangélium, megelevenedik a passió. Igaz, nem úgy, ahogyan a Szentírást olvasva képzeljük, vagy ahogyan hittanból tanultuk, hanem egészen másként.

A várost hétszer rombolták le és építették újjá azóta. A zarándokok mind szerettek volna emléket állítani, építeni valamit a szent helyeken. Jeruzsálem ugyanakkor ma is élő város, nem régészeti emlékhely. Miközben mi énekelve, imádkozva visszük a keresztet a Via Dolorosán, a kereskedők adnak és vesznek, a gyerekek szaladgálnak, a járókelők szatyrokkal a kezükben lökdösődnek. Talán Jézus is ilyen körülmények között vitte a keresztyét, és nem áhítatos csendben, ahogyan nagyböjt idején mi járjuk a keresztsutat templomainkban.

A legmegindítóbb az, amikor az ember megérinti a köveket, melyek a Jézus korabeli utca kövei voltak, melyeken Krisztus lépdelt, amikor a Getszemáni-kertből Kaifás házához hurcolták. Vagy a már említett Antonia-vár udvara, ahol Pilátus elítéli, s ahonnan Jézus elindul a keresztsútra.

Megdöböntő belépni a sokszínű Szent Sír-bazilikába, s lépcsőkön menni fel a Golgota sziklájához, ahol megváltásunk beteljesedett. Egy városon kívüli koponyahegyet képzelünk el, rajta a három kereszttel, s közben egy zsúfolt templomot találunk márvánnyal, ezüsttel burkolva. Igen, a kegyes, áhítatos, hívő zarándok szeretete volna a legértéke-

sebb emberi kincsekkel elhalmozni a legdrágább és legszentebb helyet.

Ugyanez vár ránk a Szent Sírban is. A sok drága márványtól és aranytól nem láthatjuk, nem érinthetjük az eredeti sír-üreg kövezetét, de akkor is átéljük a lényegét: ez a sír üres. Jézus innen támadt fel, s innen indult el apostolaihoz, hogy elmondja nekik: „Békesség veletek! Én vagyok, ne féljete! Napjainkban a béke ismét veszélybe került, és telve vagyunk félelemmel. Eddig a járványtól, a megfertőződéstől féltünk, és a haláltól. Most a háborútól, a pusztulástól, és a haláltól.

Jeruzsálem városa, mely oly sokat szenvedett és szenved most is a békétlenségtől, a fel-fellángoló – sokszor fegyveres – konfliktusoktól, mégis azt hirdeti: „Bízzatok, én legyőztem a világot!” A hívó lélek itt megéri: csak Krisztus békéje teremthet békét Isten és ember, ember és ember között. (Horváth Zoltán, protonotárius kanonok)

Stációs mise Szentkirályon

Együtt ünnepeltek a szombathelyi hívekkel Felföldi László pécsi megyéspüspök, Varga László kaposvári megyéspüspök és Hortobágyi T. Cirill pannonhalmi főapát.

... és a szaléziaknál

Ferenc atya Dobronakon tartott nagybőjti felkészülést

Az elmúlt héten a szlovéniai Dobronakon és a hozzá tartozó filiális egyházközségekben végeztem nagybőjti lelkipraktóriumot.

Mi, ferencesek évtizedek óta járunk ezekbe a határmenti, többségében magyar ajkú plébániákra kisegíteni (Zsitkóc, Kámaháza, Göntérháza, Radamos). A lelki program része volt a templomi gyóntatás, szentmise, prédikáció. Talán a betegekkel való találkozások voltak számomra a legemlékezetesebbek. Simon atya, a plébános nagy gondot fordít arra, hogy legyen ún. „nagy” gyóntatás, amikor vendégyóntató végzi a szentségi szolgálatot. Imádkozunk a határon túli katolikus testvéreinkért!

Miért választottam Ámosz próféta nevét?

Sokan kérdezik, amikor meghallják, hogy Ámosznak szólítanak: miért ez lett a szerzetesi nevem?

Amikor valaki belép hozzánk, a névváltással kifejezheti, hogy új életet kíván kezdeni. Amikor beléptem, én voltam a hetedik László. Mivel ez a név már „foglalt” volt, a többiek pedig mind más nevet választottak, nekem is újat kellett találnom.

Húztam-halasztottam a döntést, de végül elfogyott az idő. Magiszterem magához rendelt, kezembe nyomta a Keresztneveink, védőszentjeink c. könyvet, és rám parancsolt: „Kistestvér, fél órád van, hogy válassz magadnak egy nevet!”

Leültem asztalomhoz a könyvvel, és nagyot sóhajtottam: „Istenem, segíts! Amelyiken először megakad a szemem, legyen az a nevem!” Aztán elkezdtem az elejéről lapozni...

Hirdetések

Köszönjük a templomi nagytakarításban segédkező testvérek nagyszerű munkáját!

Virágvasárnap és a nagyhét liturgikus rendjét külön plakáton olvashatjuk a hirdetőtáblákon.

A befejező stációs szentmise április 1.-én (szerda) a Székesegyházban 6.30-kor kezdődik.

Április 1.-jén Nagyszerdán Urunk szenvedéstörténetét jelenítjük meg újra. Tökéletesítsük a korhú öltözetünket és gyűjtsünk virágokat!

Nagycsütörtökön az esti liturgia után szentségimádást tartunk. Jézussal együtt virrasztunk, és kérjük a Mennyei Atyát, adjon békét hazánknak, Európának és a világnak.

A 24 órás szentségimádás most elmarad.

Minden Kedves Testvérnek áldott nagybőjti felkészülést és a Feltámadt Úr békéjét és sugárzó örömét kívánjuk!